

Ticības dzīve

Galatiešu vēstulē 2:20 mēs lasām: **“Līdz ar Kristu esmu krustā sists, bet nu nedzīvoju es, bet mani dzīvo Kristus;bet, cik es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani ir mīlējis un nodevies par mani”.**

Savas vasaras brīvdienas pavadīju, veicot nepieciešamos darbus mājās, tai skaitā- nokrāsojot arī vannas istabā griestus.Laika tecējumā tie bija kļuvuši netīri, un dažās vietās bija uzradies pelējums.Pirms ķeros pie krāsošanas, man vispirms bija jānomazgā nost pelējums, jo, ja es vienkārši tam pārkrāsotu pāri, pēc īsa laika pelējums atkal izspiestos cauri.Es iegādājos arī speciālu krāsu, kura domāta tieši vannas istabas griestiem, kuras sastāvā ir speciālas ķīmikālijas, kuras nodrošina pret pelējuma rašanos.

Mēs katrs esam dzimuši pēc Dieva tēla un līdzības. Grēks mūs atšķīra no Dieva, bet tomēr, ir saglabājies tas, ka katram cilvēka tomēr ir iedzimtas ilgas pēc Dieva. Līdz tam laikam, kamēr cilvēks pats spēcīgi nocietina savu sirdi, cilvēkam ir sirdsapziņa, kas runā klusā, maigā balsī un liek saprast, kas ļauns un kas- labs.

Daudzi šīs ilgas pēc Dieva cenšas apmierināt ar reliģiju. Bet reliģiskie ceļi ir ļoti daudzi un dažādi. Ir daudz dažādas pasaules reliģijas. Arī kristietība ir viena no pasaules reliģijām. Ja tikai reliģiskā izpratnē vien iet uz baznīcu un izpilda reliģiskos rituālus, bet cilvēkam iztrūkst īstas, personīgas attiecības ar Dievu caur Jēzu Kristu, tad tā paliek šķirta no cilvēka kā aiz plānas ledus sienas.

Problēma ir, ka reliģija bez īsta ticības un paļaušanās uz Dievu ir tas pats, kas krāsot baltu krāsu pāri pelējumam. Uz laiku pelējums tiek noseigts, bet agrāk vai vēlāk vecais iedzimtais grēks atkal izspiežas. Tas, kas ir nepieciešams- kārtīga nomazgāšana. Ir jātiek no tā pelējuma vaļā. Tikai Kristus asinis, izlietas pie krusta, var nomazgāt mūsu grēkus. Nekas cits to nevar izdarīt. Tāpēc es to atgādinu atkal un atkal- katrā svētrunā.

Sākot jaunu darbības gadu savā draudzē, apņemsimies turēties pie Jēzus Kristus liktajiem pamatiem mūsu ticības dzīvē. Apņemsimies, ka mēs katrs un visa mūsu draudze neskriesim līdzī laikam, necentīsimies būt populāra vai moderna, bet draudze, kas turās pie Dieva Vārda vien.

Mūsu Baznīcas tēvs Mārtiņš Luters vienmēr uzsvēra “Sola Scriptura”- tas nozīmē- Dieva Vārds vien!

Minētajā tekstā apustulis Pāvils apraksta savu dzīves pieredzi. Atcerēsimies, ka apustulis Pāvils bija ļoti augsti izglītots farizejs. Viņš bija mācījies labākajā universitātē, pie visizcilākā profesora. Pāvils atradās pirmajā vietā izpratnē par reliģisko izglītību. Viņš bija tik dedzīgs savā reliģijā, ka viņš vajāja kristiešus, jo domāja, ka sekotāji Jēzum pieder kādai bīstamai sektai.

Bet kādā saulainā dienā uz Damaskas ceļa, viss Pāvila dzīvē izmainījās. Viņš raksta vēstulē Filipiešiem 3:7-11 :

“Bet tagad visu,kas toreiz man bija ieguvums,es Kristus dēļ vērtēju kā zaudējumu. Jā, patiesi, es visu iepriekšējo vērtēju kā zaudējumu tā pārākuma dēļ,ko dod Kunga Jēzus Kristus iepazīšana-Viņa dēļ viss pārējais man ir zudis un es to uzskatu par mēsliem.Lai tik es iemantotu Kristu un lai es tieku atrasts Kristū nevis ar savu taisnību pēc bauslības, bet ar to,kas nāk caur ticību Kristum, ar to taisnību, kas ir no Dieva un ir iegūta ticībā!Lai es atzītu Kristu un Viņa augšāmcelšanās

spēku un līdzdalību Viņa ciešanās, darīts līdzīgs ar Viņu Viņa nāvē, tā ka es varētu sasniegt augšāmcelšanos no mirušajiem!”

Apustulis Pāvils uzskata visu to, kas viņš bija pagātnē- par nesvarīgu, salīdzinot ar to, kas viņam ir iegūts tagad- kopā ar Kristu.

Atcerēsimies, ka pirms Pāvils sastapa uz Damaskas ceļa dzīvo Kristu, viņš bija reliģiozs un piekopa visu, ko no viņa prsīja reliģiskie noteikumi. Pēc tam, kad viņš personīgi sastapa dzīvo Jēzu, viņš nodibināja attiecības ar DZĪVO DIEVU uz stingra ticības pamata. Un no tā brīža Pāvils vairs nedzīvoja vairs sev, nekādiem citiem priekšrakstiem, bet tikai un vienīgi dzīvajam Jēzum Kristum. Viņa grēki tika nomazgāti Kristus svētajās asinīs, Pāvila paša vārdiem sakot:

“Tādēļ tas, kas ir Kristū, ir jauns radījums; viss vecais ir pagājis, un redzi- viss tapis jauns.”
(Kor.5:17)

Tāpat, redzamā atšķirība starp reliģiju un ticību, ir mūsu personīgās dzīvās attiecības ar Dievu. Reliģija ir teorētiska, tā kalpo formām, likumiem, rituāliem, bet ticība kalpo Dievam mīlestībā. Reliģija padara cilvēku par bailēs iesprostotu vergu, kurš kalpo burtam, turpretī kristietība dara mūs brīvus.

Jāņa ev. 8. nod. 31-36 lasām:

“Tad Jēzus sacīja jūdiem, kas ticēja Viņam:” Ja jūs paliekat manos vārdos, jūs patiesi esat mani mācekļi un jūs iepazīsiet patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus.” Tie Viņam atbildēja:”Mēs esam Ābrahāma pēcnācēji un nekad nevienam neesam vergojuši. Kā tad Tu saki: jūs kļūsiat brīvi?” Jēzus viņiem atbildēja:”Patiesi, patiesi es jums saku: ikviens, kas dara grēku, ir grēka vergs. Bet vergs nepaliek namā vienmēr. Ja nu Dēls jūs atbrīvos, jūs patiesi būsiat brīvi.”

Īstu, patiesu iekšējo brīvību cilvēks piedzīvo, kad tic, īsti uzticas Jēzum Kristum. Ko tas nozīmē- dažī vaicās.

Tas nozīmē, ka mēs vispirms saprotam, ka esam grēcinieki un ka mūsu grēku dēļ mums pienākas grēka alga- nāve, un ne tikai nāve, bet mūžīgā nāve tumsības valstībā- ellē. Otrkārt, mēs saprotam, ka nav pilnīgi nekas mūsu pašu spēkos, ko mēs savā labā varētu izdarīt, lai izmainītu šo stavokli. Treškārt, mēs saprotam, ka Jēzus mūsu vietā ir izcietis mums paredzēto sodu. Viņš to ir darījis mīlestībā :”Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet lai iegūtu mūžīgu dzīvību.”

Ceturtkārt, lai Kristus upuris iedarbotos mūsu dzīvē, mums jāpiedzimst no augšienes. Mums jānožēlo savus grēkus un jāuzņem Jēzu savā sirdī kā savu personīgo Kungu un Pestītāju. No tā momenta mēs esam Viņam piederoši, un nekas mūs vairs nevar šķirt no Viņa un Viņa mīlestības.

Sākot jaunu gadu, mēs neviens nevaram zināt, ko šis gads nesīs. Mēs nezinām, kādas izmaiņas notiks personīgajā dzīvē, mūsu draudzē, mūsu sabiedrībā, mūsu zemē un arī pasaulē. Bet tas, ko mēs varam pavisam droši zināt, arī visos mainīgajos ārējos apstākļos un notikumos, - ka Dievs ir ar mums un nekad mūs neatstās.

Ja esam Viņā, mēs esam lielā drošībā. Tad mēs esam visdrošākajā vietā. Ja mūsu dzīve Viņam vien pakļauta, tad- lietojot apustuļa Pavila vārdus- mēs esam vairāk nekā uzvarētāji, vai pat pārpārēm uzvarētāji Tā spēkā, kas mūs kopš mūžības mīlējis. - Te ir tā atslēga: nevis savā spēkā, bet Viņa spēkā.

Reliģija darbojas cilvēka spēkā un pūlēs, bet ticība paļaujas uz Dieva spēku. Kad esam Kristū, tad nedarbojamies savā spēkā, bet Viņa spēkā.

Atcerēsimies pamattekstu: ***“Līdz ar Kristu esmu krustā sists, bet nu nedzīvoju vairs es, bet manī dzīvo Kristus.”***

Kad esam Kristū, tad Viņš dzīvo caur mums. Tādēļ Pāvils varēja liecināt: ***“Es visu spēju Tā spēkā, kas mani dara stipru.”***

Kas ir tavs spēks? Apustuļa Pāvila spēks bija dzīvais Kungs Jēzus, kas mājāja viņa sirdī. Sākot jaunu gadu, es mudinu katru no jums – no jauna nākt pie Jēzus un sevi pilnīgi nodot Viņam. Nekalpot sev, nedzīvot sev, nekalpot reliģijai, bet dzīvot ticībā uz Viņu, kas mūs tik ļoti mīlējis.

Ticībā atlaidīsim rokas no dzīves stūres un visu nodosim Jēzum Kristum. Nāksim un sevi nodosim Viņam! Uzliksim uz altāra visu, kas uz sirds un katru dienu apliecināsim:

“Līdz ar Kristu esmu krustā sists, bet nu nedzīvoju es, bet manī dzīvo Kristus; bet cik es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani ir mīlējis un nodevies par mani.”